

Jen pro
DOSPĚLÉ

Nymfomanka.

Takové legrační slovo.

Když ho chlapi slyší, zeširoka se usmívají...

NYMFOMANKA

SONIA ROSA

NYMFOMANKA

NIMFOMANKA

© 2020 by Sonia Rosa

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Kuhar Daňhelová, 2022

Cover © Sabina Chalupová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1839-9 (pdf)

SONIA ROSA NYMFOMANKA

*Párkrát si dobře zapícháme a pak umíráme;
nic víc nám život nenabídne.*

John Wilkes, *Esej o ženě* (1754)

1.

Koszalin / Svinouští, teď

Zase utíkám. Dělán to tak léta, i když vím, že své hanbě a prokletí uniknout nedokážu... Opouštím Koszalin bez lítosti, koneckonců jsem tu moc dlouho nepobyla. Nudná práce bez perspektivy, zvědaví sousedi a tmavý byt v podkrovní – tolik si z tohoto místa zapamatuju, pokud se mi vůbec bude chtít v myšlenkách vracet k těm čtrnácti měsícům, které jsem tady strávila. V rukou obracím porcelánovou figurku kočky a přemýšlím. Vzít ji s sebou, nebo ne? Po chvíli váhání ji hodím do velkého plastového pytle, ve kterém už leží spousta jiného harampádí určeného k vyhození. Vždyť už si ani nepamatuju, kdo mi ji dal, ostatně k čemu by to bylo? V posledních letech jsem se naučila zbavovat se zbytečného balastu, odříznout se od minulosti, pálit za sebou mosty. Ano, v pálení mostů jsem opravdu dobrá...

Poslední drobnosti balím před půlnocí. Pak se skleničkou vína v ruce pozoruju celý svůj majetek, nacpaný do

tří kufrů, dvou sportovních tašek a několika krabic. Moc toho není, proletí mi hlavou. A vtom mi nečekaně do očí vhrknou slzy. Proč brečím? Nemám tušení, přesto mě smutek na pořádnou chvíli doslova ochromí. Ve skřínce pod výlevkou najdu červené víno. Nedopitá lahev levného pití sice rozjitřené emoce neuklidní, ale pomůže mi usnout. Dopíjím druhou skleničku, když vtom mi mobil ležící na prázdné komodě tichým pípnutím oznámí příchozí zprávu.

„Spíš, krásko? Vylízal bych ti tu tvou mušličku...“ čtu.

Nějakou chvíli si pod jménem Sławek nedokážu nikoho vybavit. Nakonec se rozpomenou na hubeného kluka něco přes dvacet, který mi před pár měsíci montoval v ložnici žaluzie. Tehdy jsem se s ním vyspala ve sklepě a on už se potom neozval. Až teď... Hledím na displej telefonu, když najednou začne mobil vyzvánět. Odhodím ho na komodu, jako by mě plast přístroje pátil v dlaních, ale po chvíli váhání po něm znovu sáhnu a hovor přijmu...

„Ano?“ řeknu tiše.

„Takže přece jen nespíš. Můžu přijít? Myslel jsem na tebe...“ Sławkův hlas zní cize, ale cizí jsou pro mě ostatně všichni.

Slyším, že je opilý, to mi ale přece nikdy nevadilo. Přesto ještě váhám. Někáká část mě se pořád snaží uvěřit, že s tím tentokrát nadobro seknu.

„Nevím, jestli je to...“

„Ale no tak, jen na chvíli. Budu u tebe za čtvrt hodku, šlo by to?“ skočí mi do řeči.

Opírám se o zeď, přivírám oči. Pod víčky se mi promítají obscénní sexuální scény jako z nějakého céčkového porna. Údržbář mezitím zavěsil. Určitě už se ke mně žene nocí, aby mě co nejdřív měl, honí se mi hlavou.

Češu si v koupelně před zrcadlem vlasy a přesvědčuju sama sebe, že mu přece nemusím otevírat. Ještě můžu dodržet slib, který jsem si nedávno dala, že s tímhle životem skončím. Současně už ale cítím tu horečnatou potřebu ocitnout se v něčím sevření, toužím po sexu bez lásky. Moje vášeň a prokletí. Natáhnu si na sebe krátkou košilku s ramínky, kterou se mi podařilo vyhrabat z jednoho kufru, chvílku hledím na svůj hladce vyholený stydký pahorek. Tetování, které ho zdobí, je stále čerstvé a trochu načernalé. F52.7 – pro normálního člověka je to jen písmeno a pár náhodných číslic, pro mě to ale znamená mnohem víc. F52.7 znamená v klasifikaci duševních nemocí signaturu označující moje prokletí. Hypersexualita, erotomanství nebo – méně učeně – nymfomanie, s touhle poruchou žiju. Žiju, myšleno spíš ironicky. To něco, tahle noční můra, ovládlo celý můj život, udělalo ze mě kurvu, karikaturu ženy. Přesně takhle o mně lidi mluví, když přijdou na to, jak se dokážu spustit...

Děvka.

Štětka.

Coura.

Proto pořád utíkám, pořád se stěhuju. Jenže v těsném závěsu za mnou se táhne moje zhanobená duše, přísála se na moje tělo, zrovna tak nečistě jako ona. A spolu se potloukáme po světě. Nedávno jsem četla, že část psychologů považuje moji nemoc za nový trend. Nejsou dokonce schopni uznat ani to, že nymfomanie je závislost. Jak musí být člověk ve své nevědomosti krutý, aby dokázal tvrdit něco takového, říkám si, když vycházím bosá z koupelny. Jaký trend?! Když to na mě přijde, ta neovladatelná potřeba souložit kdekoli a s kýmkoli, zmocní se mě pocit, že mi tělo

ovládly nějaké zlé síly. V tu chvíli o sobě nerozhoduju já, ale můj pud, šílená chuť na sex, která není nikdy ukojena. Jenže potřeba oddávat se náhodným milencům a zneuctít vlastní tělo je tak strašně silná, že přebije úplně všechno. Práce, známí, rodina nic neznamenají. Nic a nikdo pro mě není důležitější. Přátele nemám žádné už dávno, poztráceli se někde cestou. Lidi jsou pro mě jen statisté, kteří se proplétají mým špinavým pornofilmem. Komparzisti ve hře, v níž jde jen o to roztáhnout nohy, vyšpulit zadek, narvat do sebe dalšího ptáka a na chvilku nasytit svou nemocnou duši.

Zrovna si líčím rty, když vtom zazvoní zvonek. Strnu s rtěnkou v ruce a zadržím dech. Neotevřu, opakuju si v duchu. Nemusím mu přece otevřít. Jenže v téže chvíli už mířím ke dveřím... Srdce mi zběsile bije, ve spáncích mi hučí, jako by celé moje tělo bylo dálkově ovládaným strojem, loutkou v rukách temných ďábelských sil. Co když s tím ale ďábel nemá nic společného? Co když je to jen můj zmatený charakter, který mi ze života dělá peklo na zemi?

„Ahoj!“ Mladý údržbář vypadá jinak, než si ho pamatuju, ale co na tom záleží?

Vtáhnu ho dovnitř, dřív než si ta stará zvědavá kráva odvedle všimne, že mám dalšího nočního hosta. Ne že bych si s tím nějak zvlášť lámala hlavu, stejně se zase přestěhuju. Někde hluboko v sobě však cítím stud. Ani na chvilku mi nedovolí zapomenout na to, co jsem zač.

Jen co za sebou zavřeme dveře, začne mě Sławek líbat. Má měkká ústa, z jeho dechu cítím alkohol. Opírám se o příjemně studenou zeď, na okamžik přivřu oči. Když si rozepíná kalhoty ve snaze co nejdříve se do mě dostat, ptám se ho, jestli má gumu. Nejistě si prohrábne prsty vlasy, zdá se, že jsem ho překvapila.

„Kurva, to asi nemám,“ zamručí nakonec.

„To je blbý.“ Pokrčím rameny a sáhnu po jeho penisu.

Chvilí ho laskám rukou, pak si kleknu. Podlaha je studená, rázem mi zdřevění kolena, on už mi ale cpe ptáka do pusy, prsty mi hrábne do vlasů. Samcovsky, panovačně. Lížu ho, saju, lehce koušu a ochutnávám. Jeho ocas mi v ústech bobtná, rytmicky pohybuju hlavou, stále zrychluju.

„Seš fakt dobrá,“ řekne potom, co se udělá.

O chvilku později si všimne krabic v předsíni.

„Stěhuješ se?“ ptá se, zatímco si zapíná kalhoty.

Stoupnu si, pokrčím rameny.

„Máš nějaký problémy? Můžu ti nějak pomoci?“ zjišťuje.

„S čím jako?“ ptám se nevlídně a týpek se trochu nafoukne.

„Rozumím, nic mi do toho není.“

„Přesně tak,“ přitakám. „Tak už běž,“ žádám ho po chvíli.

„Myslel jsem, že...“

„Ne, dnes ne.“

„Ozveš se ještě? Kam jedeš?“

„Do Hamburku,“ zalžu.

„To je daleko.“ Zamračí se. „Nemáš náhodou cígo?“

Přinesu z kuchyně balíček camelek a podám mu zapalovač.

„Díky,“ říká, zatímco si zapaluje. „Vzpomněl jsem si na jeden vtip. Dvě kurvy vlezou do výtahu a jedna si všimne, že tam smrdí sperma. Promiň, já si jen říhla, říká ta druhá.

Dobrý, ne?“ chechtá se.

„Nic moc.“

„Ty nemáš smysl pro humor?“ diví se.

„Touhle dobou ne.“

Svým trapným buranstvím mě pořádně znechutil. Možná by mě ale úroveň naší konverzace neměla moc pohoršovat?

Vždyt můj život vypadá už celé roky podobně – nechutný kecy, burani, náhodnej sex...

„Oukej, rozumím, mám vypadnout. Leda bys ještě měla chuť na revanš? Jednu rychlovku?“ zeptá se, a já zase pocítím tu neodolatelnou chuť na sex.

Následující čtvrt hodinu strávíme na pohovce a trápíme se žvaněním o ničem. Nakonec se zvednu a jdu do kuchyně, abych si dolila víno. Po chvíli přijde za mnou, vyhrne mi košilkou a bere si mě vestoje, zatímco já se opírám o stěnu. Tentokrát už nemyslím na to, že nemáme ochranu, nemyslím na nic. Jediné, co chci, je cítit ho uvnitř. Jako by se najednou můj mozek ocitl mezi nohama. Brzy je po všem. Nemám ani orgasmus, ale na krátkou chvíli mi tělo zalévá vlna blaženého klidu. Kalí ho jen myšlenka na to, že jsem nedávno vysadila pilulky, takže jsem možná právě teď v tom. Tím se ale netrápím, kdyžtak to dám pryč. Mám za sebou přece už několik potratů, další na věci nic nezmění.

„Jsi strašně sexy,“ šeptá mi Sławek do ucha povrchní lichotku stejně tak povrchního svůdníka. Jeho slova pro mě mají cenu obalu od bonbónu, co se povaluje na ulici. „Jdi už.“

„Jak chceš.“

Než odejde, zastaví se před zrcadlem, pročísne si prsty vlasy. Teprve potom vyjde ven. Nestojím mu už za jediné slovo.

Blíží se jedna čtyřicet ráno, když vycházím z koupelny ovinutá froté osuškou a otevírám okno. Venku voní jasmín, ticho sídliště pohrouženého do spánku působí konejšivě. Přesto stále cítím podivný neklid. O půl hodiny později

naložím věci do auta. Raději to udělám teď v noci než ráno, kdy mě budou všichni očumovat.

V poledne už jen odevzdám klíče. Majitel podkrovního bytu, zarudlý a obtloustlý týpek po padesátce, přijíždí v doprovodu své stejně tak tlusté ženy a ani na chvíli se mi nepodívá do očí. Když se naše ruce na chvíli dotknou, vzpomenu si, jak si mě bral na kuchyňském stole. Něco se mi sevře v krku. Proč to dělám přemítám, zatímco nasedám do auta. Toyota je špinavá a já mám před sebou dlouhou cestu.

Do Svinoústí přijíždím unavená a hladová, zvláštní neklid, který jsem cítila nad ránem, přechází téměř v paniku. Myšlenky na sex jsou tak dotěrné, až mám pocit, jako by mě něco dusilo a bránilo mi dýchat.

Sídliště je nové. Lodžie, udržované nevysoké bloky domů, všude spousta zeleně. Vystoupím z auta a zahledím se na mladého týpka stojícího u jednoho ze vchodů. Je to můj typ, tedy pokud se dá říct, že vůbec nějaký mám. Obvykle přece беру to, co se zrovna namane. Musím na něj zírat vskutku intenzivně, nakonec si totiž všimne, že ho pozoruju, a pošle mi úsměv. Udělám pár kroků jeho směrem, když ze vchodu vyjde blondýnka v pokročilém stavu těhotenství a chytne ho za ruku. Do prdele, pomyslím si. A už to vypadalo tak slibně!

Jen co se zbavím upovídané majitelky, zavřu za sebou dveře svého nového bytu, jdu do koupelny a masturbuju tak dlouho, dokud nepřestanu cítit ruku. Skoro mi zdřevněla, ani série orgasmů mi však nepřináší žádnou úlevu, v hrdle se mi sbírá pláč. Zvednu krátkou košilku, přistoupím

k zrcadlu a důkladně si prohlížím svoje tetování. Nechala jsem si ho udělat s nadějí, že mě každý pohled na něj zadrží od dalších erotických excesů. Jenže už vím, že to nefunguje...

Večer si jdu zaběhat, dostanu se až na pláž. Moře je klidné a tiché, všude kolem plno rekreatantů, jak už to tak v červenci bývá. Běžím podél pobřeží až ke starému majáku, o chvíli později padnu na beton u paty věže, ztěžka dýchám a počítám v duchu do pěti set, abych zahнала nečisté myšlenky. Nějakou chvíli mě sleduje chlápek s fotoaparátem na krku, nijak se mě ale nepoukouší svádět. Ostatní jsou v párech, věnují se jeden druhému.

Vracím se do bytu pěšky, zpocená a skleslá. Pod sprchou opět masturbuju, nakonec sebou hodím na širokou postel, zavřu oči a usínám. Budím se před půlnocí, někde nad hlavou mi píská komár. Lov trvá chvílku, tentokrát mám štěstí. Spánek je ale v tu ránu pryč, jsem dočista probuzená. V kufříku jsem si s sebou přivezla víno; obvykle mám s sebou během stěhování nejméně dvě tři flašky. Skleničky tu nejsou, přestože mě majitelka bytu ujišťovala, že je plně vybavený, a zarputile ho nazývala apartmánem. Nalévám si tedy alkohol do hrnku s obrázkem Médi Bédi s vykousanými okraji, který jsem našla v jedné ze skříněk. Vyjdu s pitím na malý balkon. Panelák naproti je tmavý, v pondělí v noci touhle dobou už všichni spí. Svítí jen okna úplně dole a ve druhém patře, naproti mému balkonu. Dopiju víno a jdu si pro dalekohled.

Šmírování sousedů je jedna z mých oblíbených zábav. Opírám se o dřevěnou přepážku dělící balkony a hledím do rozsvíceného okna obývacího pokoje, po kterém popochází

štíhlý tmavovlasý muž kolem čtyřicítky. I přes horko a pozdní hodinu má na sobě elegantní tmavé kalhoty a modrou košili, rozepnutou pod krkem, jako by se před chvílí vrátil z firmy. Možná prostě celý večer popíjel sám a nechtělo se mu převlékat, napadne mě, když chlápek lehce zavravorá a padne na židli. Sleduju ho dlouho a pozorně, protože to, co vidím, se mi fakt dost líbí. Když si stáhne košili, jen tiše syknu a bezděčně si olíznu rty. Je pěkně svalnatý, i přes štíhlou postavu má nádherně široká ramena. Když si sundává kalhoty, téměř nedýchám. V hlavě mi vybuchne bomba, před očima mi běží šílené sexuální scénky, v ústech mám sucho. Jen posledními zbytky vůle se bráním, abych hned nevyběhla z bytu a nezabušila mu na dveře. Byla bych toho opravdu schopná. Klidně bych vzbudila půlku sousedního domu, naslepo mačkala na všechny zvonky a pak bušila na jeho dveře, abych si vyškemrala několik minut zdánlivé blízkosti, která by mi umožnila usnout a dožít se rána. Přesto stále sedím na balkoně, cizí v novém místě, rozervaná palčivým neklidem.

Nedaleko mého sídliště je karaoke bar, asi je stále otevřený. Myslím na muže, kteří poslouchají své dívky, jak falešně zpívají do mikrofonu, opírají se o barový pult a popíjejí přitom pivo. Na mladé kluky, hodnotící pohledem kočky vstupující dovnitř, na vyhladovělé námořníky, popíjející osaměle vodku... a cítím přitom příjemné teplo v podbříšku. Po dvou dalších dávkách vína usínám. O půl páté ráno se ale zase budím a vím, že teď už nezamhouřím oka. Ruka sama sjíždí do rozkroku, příjemně silný orgasmus uhasí neklid. Je to ale jen na chvíli.

Den plyne a já rozbaluju věci a flákám se po městě. Jde o to nějak zabít čas, nemyslet... Večer už ale vím, že sama v bytě trčet nedokážu. Takže si obléknu oblíbené šaty a vydám se na lov. Pohled na ženu v červeném představuje pro muže silný erotický impulz a já přece chci najít někoho do postele. Osud mi ale není nakloněný. Na pláži jsou jen samé páry, v barech je to podobné. Začíná mě ve vlnách zalévat panika, svírá mi hrdlo, zrychluje dech. Nakonec, hodně po jedenácté večer, na něj narazím u vchodu na toalety v jednom zanedbaném, nepříliš oblíbeném klubu. Je tu sám, hned si všimnu, že se cítí nesvůj. Řeč těla přece ovládám perfektně. Hubený, skoro vyschlý, smutný; odhadem je mu něco přes třicet, ale už plešatí. Vypadá jako spráskaný pes, ale je mi to fuk. Usmívám se na něj, dávám se s ním do řeči. Melu nesmysly, koneckonců, o co jde? Host se obrací, aby se ujistil, že opravdu mluvím k němu, já začínám nĕjakou další jalovou průpovídku, žvaním jak najatá. Konečně usedneme na lavičku před hospodou, nechává se zatáhnout do hovoru. Říká, že přijel z Kalisze a bude tu ještě pár dní. Poslouchám na půl ucha a táhnu ho dovnitř na parket. Překřikuje hudbu a huláká, že neumí tančit, tak se ho zeptám, jestli by neměl chuť na něco hezkého. Na pánském záchodě třeba. Nervózně polkne, jako by se bál, že si z něj střílím. Pak se zeptá, kolik ho to bude stát. Zamračím se. Není to poprvé, co mě chlápek považuje za šlapku, přesto mě to pokaždé zabolí.

„Je to gratis!“ křiknu mu do ucha.

V kabině se ale rychle ukáže, že z toho nic nebude, týpkovi nechce stoupnout... Mačká v ruce svůj povadlý ocas, stále více se červená, nakonec mumlá slova omluvy, já už ho ale neposlouchám. V návalu náhlého vzteku ho prudce

odstrčím a vyběhnu z pánského záchodku. Doprovází mě přitom několik pohrdavých pohledů.

Domů jdu pěšky, bloudím stále ještě neznámými uličkami. V bytě pak koukám na oblíbené erotické filmy a piju víno, dokud neodpadnu.

Budím se ve dvě čtyřicet ráno. Přes noční košili si přehodím svetr a vyjdu na balkon. Okna tmavovlasého chlápka odnaproti jsou tmavá. Dobrou čtvrt hodinku na ně zírám, nakonec se rozbrečím. Musím přestat, opakuju si. Jenže ani teď, když stojím sama uprostřed letní noci na balkoně svého sídliště, nemyslím na nic jiného než na sex.

2.

Sopoty, červen 1989

Léto osmdesátého devátého roku si pamatuju výborně, možná proto, že to byla přelomová doba mezi mým dětstvím a dospělostí. Bylo mi čerstvých čtrnáct, měla jsem rozbitá kolena, dva tmavě blondaté copy, do kterých jsem si zaplétala safírově modrou stužku, a sotva metr padesát tři na výšku. A i když jsem toho léta měla v puse stále žvýkačku, ve vlasech směšné plastové sponky ve tvaru sedmikrásek, na nohou srolované, stále špinavé bílé podkolenky, cítila jsem se být ženou. Dívala jsem se na filmy pro dospělé, aby o tom děda nevěděl, a při tom jsem popíjela domácí víno, pro které jsem se každých pár dní připlížila do spižírny.

Koncem června umřela Gloria, dvanáctiletá rezavá kočka, kterou jsem měla od dětství. Toho dne jsem seděla s koleny pod bradou a očima opuchlýma pláčem na verandě za domem a hlasitě jsem vzlykala. Děda mi přikázal, abych šla do svého pokoje a neděsila hosty.

„Ještě si někdo pomyslí, že tě mořím hladem nebo mlátím,“ utrl se na mě od křoví, které se chystal ořezat. „No tak, běž k sobě do pokoje, jdi si třeba čist. Kočky je škoda, ale brečet kvůli tomu nemusíš. V životě jsou horší věci, to bys zrovna ty mohla vědět,“ dodal.

„Měla jsem ji ráda,“ vykřikla jsem.

„Měla jsi ráda kočku?“ ušklíbl se děda pohrdavě a sáhl po kleštích.

To léto jsme se jeden druhému velice odcizili. Po smrti babičky mě otec mého zemřelého táty vychovával sám a vždycky jsem s ním mohla počítat. Jenže chladný odstup, s jakým se ke mně choval, měl daleko k srdečnosti, jakou děti, zvláště dívky potřebují. Babička byla jiná, srdečná, milující, vyzařovala lásku. Jenže umřela těsně po mých sedmých narozeninách a já zůstala s dědou sama.

Na rodiče jsem si nepamatovala. Táta zemřel při nehodě, když vezl do nemocnice moji mámu, která mě právě začala rodit. Máma nehodu přežila, fyzicky z ní vyšla téměř bez jediného škrábnutí, psychicky už se ale nikdy z náhlé ztráty muže nevzpamatovala. Zabíla se, když mi byl rok a půl, podřezala si žíly. Babička mi to nikdy neřekla, pravdu jsem zjistila, když jsem se prohrabovala věcmi její zemřelé sestry, která si po ní schovávala staré dopisy. Od té doby mě provázel pocit viny, vrostla do mě jako nějaký přízračný nádor a jednou provždy zakořenila v mé mysli. Věděla jsem sice, že rodiče nezemřeli kvůli mně, přesto se jedna moje část cítila vinna. Kdyby máma nezačala rodit zrovna ten večer... Kdybych chtěla přijít na svět v jiném termínu... Kdyby, kdyby, kdyby. Děda o tom nikdy nemluvil. Stejně jako ostatní byl i on přesvědčený o tom, že neznám drastické podrobnosti máminy sebevraždy ani okolnosti, za jakých

zemřel během nehody můj otec. Já to ale věděla. A cítila jsem se kvůli tomu vždycky vinna...

To léto jsem se cítila obzvláště zle, špatně jsem snášela samotu a všechno to, co se dělo s mým tělem. První měsíce, rostoucí prsa, divné depresivní stavy, do nichž jsem upadala... Chtěla jsem si s někým popovídat, jenže kromě málomluvného a věčně podrážděného dědy, šourajícího se nevšímavě se sveřepým výrazem po domě, tady nikdo nebyl. Toulala jsem se proto po městě sama, využívala toho, že jsou prázdniny, a utíkala před povinnostmi, které na mě chtěl děda hodit. Už léta jsme v domě přijímali letní hosty; měli k dispozici celé přízemí a staroušek občas počítal s tím, že mu pomůžu stlát postele nebo připravovat objednané snídaně. Já ale vždycky nepozorovaně vyklouzla z domu a trávila celé dny na pláži nebo se toulala po parcích.

Občas jsem se při svých toulkách potkala se spolužačkami, měla jsem ale pocit, že mi nerozumějí. Všechny vyrůstaly ve šťastných, úplných rodinách a nedokázaly pochopit osamění, které jsem každý den pocítovala. Zvláště Danka mě dráždila svým vychloubáním: „Tatka mi koupil náušnice! Máma mi dala nové boty! Babička mi ušila sukni!“ „Mně nikdo nic nedává, a když tak jenom věci do školy,“ říkala jsem si a pokoření. Když jsem na to v takových chvílích pomyslela, polykala jsem slzy lítosti a ponížení.

Na Dančina otce jsem narazila náhodou. Dojídala jsem zrovna zmrzlinu a poflakovala se kolem Grand Hotelu, když vtom jsem si všimla, že ke mně míří. Vzpomínám si, že mě to vylekalo, protože mě ten vysoký, pohledný muž

s pŕvabem italského mafiána vŕdycky podivnĕ uvádĕl do rozpaků.

„Dobrý den,“ řekla jsem tiše a chtěla ho po úzkém parkovém chodníku obejít.

Byla jsem si jistá, že kolem mě projde a bude pokračovat dál, jenže se zastavil, přimhouřil oči a hodnou chvíli mě upřenĕ pozoroval. Napadlo mě, že jsem si upatlala šaty čokoládovou polevou, ale kvĕtovaná látka byla bez poskvrny.

„To se tu potuluješ sama?“ zeptal se. „Už bude devĕt.“

„Vŕdyť je léto,“ pokrčila jsem rameny.

„Svezu tě, pojď.“

„Není třeba. Vráším se sama,“ protestovala jsem, ale pan Jiří neustoupil.

„V tuhle hodinu už máš být dávno doma.“

„Dĕda mi dovolil chodit na pláž,“ řekla jsem tiše, když jsme šli k jeho autu.

„Na takovĕhle poflakování seš ještĕ moc malá,“ prohodil, když otevíral dveře na stranĕ spolujezdce.

V elegantním ĕerném mercedesu to vonĕlo koženým ĕalounĕním a osvĕžovaĕem s vůní borovice. Když jsem si zapínala pás, uvĕdomila jsem si, že se mi třesou ruce; stále jsem byla zmatená neĕekaným setkáním s otcem své kamarádky, kterĕho jsem dosud vídala jen letmo. Když nasedl a otočil klíĕkem v zapalování, schoulila jsem se v sedadle. Nevĕděla jsem, co bych měla říct, jak bych se měla chovat. Zato on vŕbec nepŕsobil dojmem ĕlovĕka, pro něhož by byla taková situace trapná. Spíš naopak, pohvizdoval si, zapnul rádio a chvíli nato jsme se rozjeli smĕrem k mému domovu.

„Nechtĕla by ses trochu projet po mĕstĕ?“ zeptal se na jednu.

„Teď?“ vysoukala jsem ze sebe.

„A proč ne? Spěcháš?“

„Ne.“

„Poslechneme si nějakou hudbu.“

Nevzpomínám si, proč jsem s tím souhlasila. Věděla jsem, cítila jsem, že bych neměla, netušila jsem ale, jak bych mohla odmítnout. Takže jsem vězela schoulená na sedadle spolujezdce, zatímco on řídil a vesele si pohvizdoval. Za okny auta se míhaly majestátné sopotské rezidence a my jsme kroužili úzkými uličkami lemovanými stromy a poslouchali hudbu.

Někde u lesního stadionu zastavil pan Jiří auto, rozepnul pásy a naklonil se ke mně.

„Výrostla jsi do krásy.“

Vysoukala jsem ze sebe něco jako poděkování. Netušila jsem, co bude dál a proč tu tak sedíme uvězněni v těsném prostoru jeho auta. Vtom mi položil ruku na koleno. Vzpomínám si na květovaný vzor krátkých volánových šatů, které jsem tehdy měla na sobě. Vzpomínám si, že jsem měla na levém koleni stroupek a nohy opálené dohněda, a že jeho ruka byla příjemně teplá. Když se v uličce objevil starší chlápek se psem na vodítku, rychle ucuknul, jen co ale muž zmizel ze zorného úhlu, položil mi ruku zpátky na koleno, a o chvíli později ji posunul ještě výš, až na stehno. Stáhl ji teprve ve chvíli, když jsem se zachvěla a chytila za kliku.

„Bojíš se mě, děvenko?“ zeptal se.

Nevzpomínám si, co jsem mu odpověděla. Nevybavuju si tu chvíli, kdy jsem vystoupila z jeho auta a pak se tryskem rozběhla ulicí. Otočil auto a dostihl mě, pak krátce zatroubil a otevřel okýnko na straně spolujezdce.

„Sedni si, odvezu tě,“ houkl na mě.

Řekla jsem mu, že půjdu pěšky, ale stále trval na svém.

„Už se stmívá. Tady tě určitě nenechám.“

Po delším váhání jsem nasedla a on vytáhl z krabičky kokosové dražé.

„To si opravdu myslíš, že bych ti ublížil?“

Odvážila jsem se zvednout hlavu a pohlédla na něj. Měl tak tmavé oči, že téměř splývaly se zorničkami, tváře mu stínilo tmavé strniště. A mně se najednou chtělo brečet, pomyslela jsem na to, že bych takhle mohla trávit čas se svým tátou, kterého jsem nikdy nepoznala. Že by to mohl být on, s kým bych kroužila po ulicích Sopot v elegantním autě a poslouchala s ním hudbu. Jenže pan Jiří nebyl můj táta, tak naivní jsem zase nebyla...

„Kdybys chtěla, mohli bychom se kamarádit,“ řekl, když zatočil do naší uličky. „Mohli bychom se někdy projet po městě, dát si zmrzku. Co ty na to?“

„Nevím,“ špitla jsem.

Zasmál se.

„Rozmysli si to.“ A mrknul na mě.

Když jsem vystupovala, vynořil se v zatáčce děda. V ruce měl nákupní tašku, šel pomalu a lehce kulhal, protože ho zase zlobila kyčel.

„Co tady dělal Zalewski?“ zeptal se mě, když jsme se téměř současně sešli u branky.

„Odvezl mě,“ zamumlala jsem.

Děda vypadal překvapeně, o chvíli později na něj ale zavolal z vedlejší zahrady soused a přestal se o mě zajímat.

„Vem si polívku,“ jen utrousil, než odešel k dřevěnému plotu porostlému břečťanem a začal živě diskutovat s panem Aloisem z domu vedle nás.

O dva dny později mě Dančin otec oslovil před kostelem. Vyšla jsem právě ze mše, on stál na prostranství před kostelem.

„Něco pro tebe mám,“ řekl.

Zastavila jsem, byla jsem překvapená, že ho vidím, a také tím, jak otevřeně dává najevo, že se se mnou chce setkávat. V sametovém pouzdru, které mi vtiskl do ruky, jsem našla krásný stříbrný náramek s přívěsky ve tvaru srdce.

„To abys na mě vždycky myslela jako na svého přítele.“

Zatímco jsem si prohlížela náramek, prošla kolem nás jedna naše sousedka. Pozdravila jsem ji a ona vrhla vážný pohled na pana Jiřího. Odpověděl jí úšklebkem a odvedl mě na promenádu plnou lidí.

„Pojď, půjdem se projít k molu.“

„Musím se vrátit domů. Dnes přijedou další hosté, slíbila jsem dědovi, že mu pomůžu uklidit.“

„Uklidit? Zničíš si ruce. Raději ti koupím něco sladkého a projdeme se po pláži,“ lákal mě.

„Dobře, ale jen na chvíli,“ souhlasila jsem.

Procházka byla krátká, protože nás zastihl prudký letní déšť. Dančin otec mě přesto stihl přemluvit k další projížďce autem a řekl mi, že na mě druhý den počká v osm večer u lesního stadionu.

Setkávali jsme se takhle celý červenec a půlku srpna. Pak mi Jiří řekl, že má nějaké potíže a musí odjet. Zeptala jsem se kam, ale jeho vysvětlení bylo dost neurčité. Danka se se mnou rozloučila celá uplakaná. Já nebrečela, naopak jsem se ještě pochlubila náramkem, který mi koupil její otec,

neřekla jsem ale, od koho jsem ho dostala. Když jsem v jejích tmavých očích zahlédla záblesk závisti, pýchou jsem celá zčervenala. Konečně jsem i já pro někoho důležitá, myslela jsem si, když jsem se šperkem chlubila. Odjeli osmnáctého srpna a nikdy víc už jsem pak o nich neslyšela. Jejich dům na ulici Chrobrego byl nabídnut k prodeji a na podzim se tam nastěhovali starší manželé se škaredým opelichaným psem.

Až do konce srpna jsem se nedokázala sebrat, stýskalo se mi po panu Jiřím, přestože bych vůbec nedokázala říct, kým pro mě byl. Nebyl přece ani otec, ani přítel, ani milenec. Občas mě chytil za koleno a sunul ruku nahoru na stehno, prstem přitom hladil jeho vnitřní stranu porostlou jemným světlým chmýřím. Nikdy se ale nepokusil o nic víc. Ale přestože jsem tehdy byla ještě dítě a on mě ani nepolíbil, po letech jsem myslela právě na něj jako na svého prvního muže. Na muže, který mě zasypal dárky, věnoval mi celou svou pozornost, a potom najednou zmizel. Který mě opustil, tak jako všichni, které jsem milovala...

V září si u nás pronajala pokoj světlovlasá, velice hubená žena se čtrnáctiletým synem, mým vrstevníkem. Přijeli z Lodže jen na pár dní. Zřejmě musela nedávno prožít nějaké trauma, často jsem ji totiž vídala se zarudlýma očima; on dělal všechno, aby se vyhnul společnosti přespříliš starostlivé a věčně podrážděné matky.

„Ty nechodíš do školy?“ zeptala jsem se ho jednou, když se poflakoval po naší zahradě.

„Půjdu příští týden,“ pokrčil Arek rameny.

Vzpomínám si, že měl na nose pihy, oči modré jako chrpa a střapaté vlasy barvy špinavého mořského písku.

Večer jsem ho vytáhla na pláž. Seděli jsme kousek od dun a on mi povídal o svém otci, který od nich ze dne na den utekl a nechal je samotné, o matčině zoufalství a vlastním pocitu bezmoci. Políbila jsem ho tehdy na ústa. Na druhý den jsem se v úzké a tmavé spižárně, kde děda schovával zásoby vína, poprvé v životě dotkla penisu. Pak jsme si několik dní vyměňovali dlouhé pohledy, letmé a kradmé polibky. Stále odvážněji jsme se laskali. Schovávali jsme se ve všemožných koutech, utíkali před dědou bloumajícím po staré vile i před věčně uplakanou Arkovou matkou.

Když odjel, uvědomila jsem si, že cítím zvláštní hlad po zakázaných citech, který ve mně začíná narůstat zběsilým tempem. Pohledy, které jsme si vyměňovali, teplo jeho rukou a chuť rtů na mých ústech, květiny, které pro mě trhal, zmrzlina, kterou mi kupoval... Všechno to způsobovalo, že jsem se cítila šťastná, milovaná a středem pozornosti. Už jsem nebyla neviditelná, nedůležitá a přehlížená. Konečně si mě někdo všímal.

3.

Svinoústí, teď

Prší. Pozoruju čůrky deště stékající po okně a začíná mi být smutno. Dopoledne mám pohovor kvůli práci, na který se mi strašně nechce. Ale i když mám dost úspor, vím, jak rychle se peníze rozkutálejí, když člověk pravidelně neposílá nic na konto. Oblékám si tedy elegantní a decentní šedé šaty, do uší zapínám drobounké náušnice s umělými perličkami a pečlivě si upravím vlasy. Po chvílce přemýšlení je sepnu do ohonu a lehce se nalíčím. Při pohledu do zrcadla se kousavě pousměju, můj odraz má s mým skutečným já společného jen málo. Dnes jsem se přestrojila za ideální sekretářku, vzala jsem na sebe další roli. Ale copak nejsme všichni herci v divadle života? Vybírám světlou, nenápadnou rtěnku. Béžové boty na podpatku, slušné, nudné. Po chvíli je vyměním za safírově modré střevíčky, v nichž vypadají moje opálené nohy daleko lépe. Odněkud z hloubi bytu se ozývá můj mobil, jasně slyším zvuk přicházející esemesky.

„Celý měsíc myslím při šoustání svý starý jen na tebe. Otočila sis mě kolem prstu, vid? Dáš mi ještě šanci, necháš se pozvat na drink?“ čtu zprávu.

Číslo je neznámé, jistě proto, že pravidelně promazávám kontakty na své náhodné milence, kterým pod vlivem okolností nebo alkoholu někdy dám své číslo. Možná právě proto v jednom kuse měním operátora. Bohužel, jak je vidět, i tak to není dost často. Chvilí přemýšlím, kdo by mohl být autorem zprávy, a najednou se přistihnu, že už nemyslím na pohovor, který mě čeká, nýbrž na sex. Protentokrát se ale ovládnou. Nemůžu si dovolit zůstat nezaměstnaná. Nemám nikoho, kdo by platil moje účty. Kdysi jsem mívala, ale teď už ne...

Vycházím z bytu a nervózně si upravuju šedé šaty. Stále se v nich cítím jako v nějakém převleku, kancelářský styl není zrovna můj styl. Musím ale vydělávat, nic není zadarmo, takže se vydám ke své čerstvě umyté toyotě zaparkované před domem. Projíždím městem a zírám přes pravidelně míhající se stěrače na cestu.

Právní kancelář, kde hledají sekretářku, se nachází ne-daleko mého sídliště, což je pro mě velké plus. Advokát Adrian Karski, s nímž jsem den předtím mluvila po telefonu, pro mě přijde do haly a nabídne mi kávu. Chová se šileně šarmantně a k tomu je opravdu sexy – mladší verze Richarda Gera v extravagantním tmavém obleku.

„Prosím,“ říká a pouští mě do dveří. Jeho kancelář vypadá stejně distingovaně jako on. Těžký mahagonový psací stůl, police prohýbající se pod právníckými příručkami, dvě čalouněná plyšová křesla a v koutě místnosti květináč s docela velkou palmou.

„Prosím, udělejte si pohodlí,“ přisune mi Karski židli a sám si sedne za svůj psací stůl. „Vedla jste někdy sekretariát?“

„Ne, ale byla jsem sekretářka na soukromé zubařské klinice.“

„Myslíte, že je to totéž?“ usměje se fešácký právník mírně.

Pohled mi sklouzne na jeho ústa a jen chvilku, ale výmluvně dlouhou chvilku, pozoruju jeho pěkně vykrojené, plné rty. Všimne si toho a mně se roztřesou ruce. Všichni vědí, kdo jsem, musejí mi to přece vidět v očích, prolétne mi hlavou. Prudce zatnu své běžově nalakované nehty pravé ruky do dlaně druhé ruky.

Karski čeká na mou odpověď, hraje si s elegantním zlatým perem, na prsteníčku se mu leskne tlustý zlatý prstýnek.

„Ne, samozřejmě, že ne,“ odpovím tiše. „Velice dobře se ale orientuju, umím italsky a německy, domluví se s lidmi,“ podotknu, a v hlavě se mi rozehrává porno se mnou a mladým kurýrem v hlavních rolích.

Dělali jsme to spolu v kumbálu pro kancelářské potřeby, když nás přistihla žena jednoho ze spolumajitelů, která se zrovna tou dobou potloukala po klinice. Úzkoprsá paninka, narvaná do příliš těsných kostýmových šatů, mívala ve zvyku navštěvovat svého muže v práci cestou z májových pobožností. Cítila jsem se tehdy jako ta nejhorší šlapka, když jsem si v panice zakrývala prsa a snažila se vymotat z květovaných volánových šatů, které se mi omotaly kolem kotníků, stejně se ale ještě dneska musím smát, když si vzpomenu na šokovaný výraz té vrásčité pobožnůstkářské čubky. Samozřejmě, z práce mě okamžitě vyrazili...

„A co angličtina?“ ptá se advokát Karski.

„Domluvím se.“

„Domluvíte se?“ pohrdavě odfrkne. „To nestačí. Na tomhle místě rozhodně ne.“

„Rozumím.“ Vstanu, upravím si šaty a beze slova vykročím ke dveřím.

„Počkejte, prosím,“ požádá mě.

S rukou na klíce se zastavím a otočím se k němu.

„Možná bychom si o tom mohli popovídat během večere?“

„O mé znalosti angličtiny?“ prohodím posměšně.

Usmívá se jen koutky úst, ve světlých očích mu ale pobaveně zableskne.

„O čemkoli budete chtít.“

Na stole mu zazvoní telefon. Nezvedne ho. Vstane a udělá ke mně pár kroků. Představuju si, jak k němu přistupuju blíž, povolím uzel jeho hedvábné kravaty a potom rozepnu košili. Jeden knoflík po druhém, mezitím mu upřeně hledím do očí. Myslím na to, jak se válíme po vlněném koberci u nohou jeho psacího stolu, jak si mě bere přímo uprostřed kanceláře, v níž se každý den vyjednávají důležité smlouvy. Jak mě klátí do mrtva, téměř do bezvědomí, jak mi dýchá do ucha a sténá...

„Promiňte, neměl bych na vás takto naléhat.“ Advokát Karski se najednou vzpamatuje, dojde ke dveřím, a aniž by čekal na moji odpověď, otevře je dokořán. „Děkuju za rozhovor. Bohužel se obávám, že vám nejsem schopen nic nabídnout.“

„Škoda,“ říkám a hledím mu přímo do očí.

„Škoda,“ přitaká.

Večer volá na můj mobil.

Trefa, návnada zabrala, pomyslí si. Přesto telefon nezvednu. Možná kdyby vedle mě neležel námořnický důstojník, kterého jsem náhodou potkala na pláži... Jenže nejsem sama. Ostatně, zřídka kdy bývám sama, přinejmenším fyzicky. Emocionální hlad, který mě od dětství sužuje, se ještě nikomu nepodařilo uspokojit.

„Nevezmeš to?“ ptá se mě můj náhodný milenec.

„Ne,“ odpovím a sáhnu po cigaretách.

Zvedne se na lokty a pozoruje mě, jak kouřím.

„Máš krásný vlasy,“ říká a navíjí si na prst nabílo odbarvený pramínek.

„Jsou přesušený.“ Pokrčím rameny a potáhnu.

„Odkud jsi?“ zeptá se a já si uvědomím, že si nepamatuju, jak se jmenuje. Martin? Matěj? Mirek? Co na tom záleží, pomyslí si.

„Z Tarnowa,“ zalžu. Už léta se držím zásady, že čím méně toho o mně vědí, tím lépe.

„Podkarpatí?“

„Malopolsko.“

„Jo, vlastně. Uvidíme se ještě?“

„Raději ne.“

„A proč? Nelíbilo se ti to?“ Frajer vraští obočí tak usilovně, až to vypadá komicky. „Doted' si žádná nestěžovala,“ dodává.

„Bylo to fajn,“ lžu, přestože mi zrovna s ním sex žádný zvláštní požitek nepůsobil.

To se ale mužům neříká. Rozhodně ne takovým, jako je on – potetovaným mohutným svalovcům, jejichž jméno člověk zapomene někde mezi stahováním kalhotek a roztažením nohou.

„Mám muže,“ zapadám do další lži.

„Vážně?“ Týpek se rozhlíží po bytě, jako by hledal věci, které by mohly patřit mému neexistujícímu manželovi. Odklepnu popel z cigarety do popelníčku ležícího na květovaném povlečení a vysílám k němu nevinný úsměv.

„Jsme odloučení,“ dodávám.

„To znamená, že už nejste spolu?“

„Je to komplikované...“

„Takový máš status na Facebooku?“ zubí se můj mileneček, zcela jistě ohromený svou výmluvností.

„Nemám profil.“ Teď opravdu nelžu.

Při svém způsobu života nechci riskovat a zakládat si profil. Už jsem zranila příliš mnoho lidí. Příliš mnoho by jich rádo vědělo, kde teď jsem. Málokdo by mě ale hledal z čisté náklonnosti...

„Tak já půjdu.“ Svalovec vstane a sáhne pro tílko, ležící v nohách postele. „Kdybys změnila názor, zavolej.“

„Nemám tvoje číslo,“ říkám a típnu nedopalek.

„Kurva, fakt že jo.“ Týpek se poškrábe na hlavě a ptá se, jestli mi ho má dát.

„Říkala jsem ti, že už se nevidíme.“

„Ty seš ňáká divná,“ zamručí.

„V tom spočívá celý moje kouzlo.“ Nahá přistoupím k oknu, zadkem se opřu o parapet, on sleduje tetování na mém stydkém pahorku.

„To je čerstvé?“

„Čerstvé,“ přitakám.

„To něco znamená, ta čísla? Asi to není tvoje táborové číslo, tak stará zas nejseš,“ řehťá se.

„Trapnej vtíp.“

„Záleží na úhlu pohledu,“ konstatuje, stále slušně rozjařený.

Když si obléká slipy, všimnu si ošklivého šrámu v dolní části jeho zad, nemám však dost odvahy, abych se ho zeptala, odkud ho má. Ostatně mě to ani nezajímá. Žádný z nich mě nijak zvlášť nezajímá. Dovolím jim vstoupit do svého těla, obnažuju se před nimi fyzicky, pokud jde ale o city, nikoho k sobě nepouštím. Jako bych svou duši zazdila tlustou betonovou zdí.

„Počkej,“ zašeptám, zatímco otevírám dveře bytu. Vykouknu a zkontroluju, jestli není nikdo na schodech. Teprve pak mu dovolím vyjít ven.

„Absolutní maskování, co?“ znovu se rozřehtá. „Díky, bylo to fajn.“ Laškovně zasalutuje a už sbíhá ze schodů, aniž by se na mě ještě otočil.

Potichu zavřu dveře a doufám, že si sousedi odnaproti nevšimli, jak ode mě vyklouzl.

Když dojídám tvarohový koláč, mobil znovu zazvoní. Tentokrát ho zvednu.

„Vím, že bych vám neměl volat, zvlášť ne touto dobou, ale nedokázal jsem odolat,“ slyším v mobilu hlas advokáta Karského.

„Čemu, mému kouzlu?“ prohodím koketně.

„A možnosti otestovat vaši angličtinu.“

„Raději bych testovala něco jiného...“

Karski se začne smát a hned vzápětí se ptá, jestli nemám chuť na procházku po pláži.

„Anebo bys raději něco snědla? Vím, že už je pozdě, ale...“

„Co jsi řekl ženě?“ skočím mu do řeči, když jsme tak plynule přešli k tykání.

„Jsi všímavá,“ řekne ironicky.

„Těžko si nevšimnout tak tlustého prstýnku.“

„No... za hříchy mládí člověk platí celý život, ale jestli ti to překáží...“

„Nijak zvlášť,“ zasměju se hrdelním smíchem. V podbřišku už cítím příjemné teplo; tak dobře už tenhle scénář znám... „Přijed' ke mně. Adresu ti pošlu v esemesce.“

„Mám tvoji adresu v CV.“

„To zní znepokojivě,“ žertuju.

Usmívá se, poznám to, i když nevidím jeho obličej. Chvilí nato slíbí, že je za čtvrt hodinky u mě, a po krátkém „tak ahoj“ to položí. Takže už žádná „paní“, pomyslím si, to zní slibně. A jdu se rychle vysprchovat.

Karski přijíždí s lahví červeného vína a barevnými růžemi v celofánu. Když vidím kytici, něco mě sevře u srdce. Už dávno jsem nedostala žádné květiny. Nevázaným holkám, co jsou rychle k mání, je nikdo moc nekupuje...

„Pěkný byt,“ řekne a hodí na komodu klíčky od auta.

„Pronajatý.“

Dávám květiny do vázy a on mi mezitím oznamuje, že nemá moc času. Obejme mě v pase a políbí na šíji. Obracím k němu tvář a líbáme se. Ne vždy dovolím mužům takové vášnivé polibky. Jenže on je jiný. Přitažlivý, slušný, inteligentní.

„Tady,“ táhnu ho k pohovce, ale on navrhuje postel.

„Mám rád pohodlí,“ přede mi do vlasů.

Do prdele, zakleju v duchu – v tu ránu mi totiž dojde, že jsem nepřevlékla postel, v níž jsem se před necelou hodinou válela s námořnickým důstojníkem nebo kdo to vlastně byl... Adrian už mě ale předbíhá a otevírá dveře ložnice. Spatřím to první, on si toho všimne o vteřinu později – malý kobereček před postelí kráslí použitý prezervativ, který tam odhodil můj předchozí mileneček.

„Je to ta věc, co myslím?“ ptá se Karski a prudce zastaví uprostřed pokoje.

„Záleží, co přesně máš na mysli.“ Snažím se všechno obrátit v žert, on ale moc pobaveně nevypadá.

„Mně se hned zdálo, že jsi kurvička, ale něco tak odpor-
nýho jsem v životě neviděl,“ procedí mezi zuby, otočí se na
patě a vyjde z pokoje.

Stojím jako přikovaná, jako by mi dal facku. Vlastně to skutečně udělal, a nebyl přitom ani první, ani poslední... Odchází bez rozloučení, slyším jen, jak bere klíčky z komody a pak za sebou bouchne dveřmi od bytu. Koušu si rty a cítím, jak ve mně narůstá stud, nedělá to na mě ale žádný zvláštní dojem, tenhle pocit přece znám celá léta. Bez pocitu znechucení zvednu použitý prezervativ, upomínky tohoto druhu už mě neodpuzují. Zvykla jsem si. Obvykle mají chlapi alespoň tolik taktu, že ho po sobě uklidí, dobře ale vím, že takoví nejsou zdaleka všichni. Když si umývám ruce, mrknu na sebe do zrcadla, hned ale odvrátím pohled. Žena, kterou naproti sobě vidím, má rozmazanou rtěnku, rozčuchané vlasy a roztěkaný pohled šilence, který už dávno ztratil kontrolu nad svým životem...

Je po půlnoci, sedím sama na balkoně a přemýšlím, kolik jich vlastně už bylo. Kdysi jsem své milence ráda počítala, dokonce jsem měla notes, do něhož jsem si nějakou dobu zapisovala jména a okolnosti, za kterých jsme se potkali. Jednoho dne jsem se ho ale zbavila, začal se mi hnusit. Byl jako odraz špinavé stoky, v níž jsem žila, zrcadlil můj pád. „Artur, dvakrát orál, Gdyně-Orłowo,“ „Darek, třikrát u něj,

Sopoty,“ „Pavel, orál, anál s gumou, Władysławowo“, „Igor, dva marné pokusy u něj, Varšava.“ „Jiří, orál, scéna s jeho ženou, Sopoty-Kamienny Potok.“ Podobně nechutných poznámek bylo přes čtyři sta osmdesát. Normální člověk by z takového počtu padl do mdlob, já ale přece nejsem normální. Kdysi jsem na netu četla vyznání ženy závislé na sexu, která tvrdila, že měla během týdenní dovolené přes sto chlapů... Já vím, je to šílené. Ale přesně takový přece celý můj život je, šílený...

Ráno vstanu s bolestí hlavy a vytáhnu ze šuplíku cigarety. Hned vedle balíčku kamelek leží složený lístek s výsledky mé prohlídky. I když sama jen těžko věřím tomu, jaké mám štěstí, stojí tam černé na bílém, že jsem ještě nějakým zázrakem nechytila HIV. Je to jen otázka času ozývá se posměšně hlas v mé hlavě. Jednou za všechno zaplatíš, krávo, pomyslím si. Život ti jednou vystaví pořádný účet...